

Kern Leó

Kerner István

lasztották meg. Számos műdalt, énekkart és zongoradarabot írt. 1907-ben színrekerült „A szerelem mint orvos” című Molière-vígjátékhoz írott zenéje; a mű balettzenéjét később „Molière-suite” címmel adta ki. Megzenésítette Rákosi Jenő és Szemere György „Csokonai” című vígoperáját. „Karen” címmel Somogyi Péterrel operalibrettót írt, amelyet Czobor Károly zenéjével 1896 nov. 21-én az Operaház mutatott be. 1908-ban a kultuszminisztérium megbízásából kidolgozta a vidéki operák szervezésének tervét, 1910-ben a kormány az operaházak művészi és adminisztratív szervezetének tanulmányozására Németországba és Franciaországba küldte s erről hosszabb tanulmányt írt. 1915 febr. 4-én az Operaház igazgatója lett, majd a Nemzeti Zenede elnökgazgatója állását töltötte be, amelyről 1927 őszén, a Nemzeti Zenede átszervezésével kapcsolatban, vált meg, 1922-ben m. kir. kormányfőtanácsos lett, 1923 márc. 6-án a Petőfi Társaság tagjává választotta. 1925 december elsejétől kezdve mint a Magyar Rádió és Telefon Hírmondó zenei tanácsadója működött. Élénk szerepet játszott az Országos Dalosszövetségben is. Számos cikke jelent meg magyar és külföldi lapokban és folyóiratokban. Lefordította Erkel Ferenc „Hunyadi László” c. operája szövegét németre és elkészítette e mű pompás zongorakivonatát. 1921 nov. 12-én a Magy. Kir. Operaház bemutatta a Holt szemek c. zenés színjátékot, melyhez ő fordította le Hans Heinz Ewers szövegét. Zen. szerz.: D'Albert Jenő.

Kern Leó, magyar zeneszerző, pesti kereskedő, „Benvenuto Cellini” c. operája 1860-ban a Nemzeti Színház műsordarabja Hollósy Kornélia és Stéger Ferenc közreműködésével. Fia Karádi Bertalan, író, német napilapjainak zenekritikusa.

Kernach Ilona, író. Színműve: *A fajtája*, parasztragédia 1 felv. Bem. 1912 márc. 10-én, délelőtt, a „Nyugat” matinéjén, a Vigaszínházban.

Kerner Gizella (Szalay Kálmánné), zene-tanárnő, sz. 1883-ban, Kecskeméten. Tanulmányait a Zeneakadémián végezte. 1900 óta a kassai zeneiskola tanárnője.

Kerner István, a Filharmóniai Társaság főzeneigazgatója, m. kir. kormányfőta-

nácsos, a M. Kir. Operaház örökös tagja, sz. 1867 ápr. 5-én, a baranyamegyei Máriakémen. Megh. 1929 aug. 27-én, Budapesten. Atyja Kerner János kántortanító volt, tőle tanult zongorázni és orgonán játszani. Kiváló zenei képességei már gyermekkorában megnyilatkoztak; hétéves korában önállóan játszott orgonán a nagymiséken. Rövid ideig Pécsen tanult, tízéves korában került fel Pestre, ahol a Vas-utcai reáliskola növendéke lett. Középiskolai tanulmányai mellett folytatta zenei kiképeztetését, Huber Károly növendéke lett és a Nemzeti Zenedén tanult elméletet. Tizenhat éves korától kezdve tanítással kereste kenyerét. A zenede elvégzése után mint brácsás előbb kiegészítő, majd 1885-ben rendes tag lett az Operaházban. Játzott a bayreuthi Wagner Festspielhausban is (1888). Kiváló tudásával magára vonta Erkel Sándor, majd Mahler Gusztáv figyelmét, akik a legnehezebb partitúrákat bámulatos könnyedséggel olvasó fiatal zenészben felismerték a született karmestertehetséget. 1908-ban operai karmesterré nevezték ki. A Filharmóniai Társaság eseményekben gazdag multú intézménye legszebb reneszánszát köszönheti Kernernek. Alatta vált gyakorivá a magyar zeneművészet megszólaltatása, ő rendezte az első népszerű hangversenyeket és vele költözött át a Filharmonia a Vigadóba a Népművelési és Közművelődési Bizottság felügyelete alatt, hogy a közönség legszélesebb rétegei számára is hozzáférhetővé tegye kulturális működését.

Kerner Istvánnak hervadhatatlan érdemei vannak a modern magyar zeneszerzők megszólaltatásában is. Bátor szívvvel és biztos kézzel vette kezébe a mellőzött magyar komponisták propagandáját; nem mult el év, hogy be ne mutatott volna ujakat, névteleneket, föl nem fedezettteket, harcolva érettük, mert művészeknek és értékeseknek tudta és vallotta őket. Hogy a magyar zeneművészet évtizedeken át nem tepsedett, nem jutott a terméketlenség kátyujába, elsősorban Kerner Istvánnak köszönhető, aki ugyanolyan szeretettel, hittal és komoly művészettel indította utnak egy-egy fiatal magyar tehetség munkáját, mint a legszebb klasszikus művet. Nagy és eredményekben gazdag pályafutás után, amely egy a magyar zeneművészet fejlődésének hőskorával, megrongált egészsége miatt vonult vissza a nyilvános szerepléstől a nagy magyar diri-